

ENTER

마신강림

4

마신강림

ภาค
มารสวรรค์
ข้ามเวลา

한중월야 Han Jung Wol Ya 편역
ภัททิรา แปล

คำนำ

ในอดีตพระกรรมสารวรรค์ถือเป็นหนึ่งในสามชั่วอำนาจแห่งยุทธภพ ความแข็งแกร่งของพวกเขามากล้นจนกล่าวได้ว่าไม่จำเป็นต้องพึ่งพาใคร จนกระทั่งต้องเผชิญหน้ากับศัตรูลึกลับอย่างสำนักหกดาบอรหันต์ ถึงได้เกิดการจับมือกับแนวร่วมยุทธภพพระกรรมสารวรรค์ชั่วคราว ก่อนจะหันความสัมพันธ์ไปในยุคสมัยของซอนยอฮุน ทว่าในยุคสมัยที่เขาข้ามเวลามาสู่สถานการณ์และสภาพสังคมได้แตกต่างไปอย่างสิ้นเชิง แผ่นดินจึงหยวนไม่ได้มีเพียงกลุ่มอิทธิพลไม่กี่กลุ่ม แต่กลายเป็นรัฐ มีกฎหมายที่ต้องทำตาม พระกรรมสารวรรค์ที่เพิ่งกลับมา รวมตัวกันได้อย่างอ่อนแอและไร้อิทธิพล ไม่อาจยืนหยัดบนสังคมโลกเพียงลำพัง ทำให้ซอนยอฮุนต้องออกแสวงหาพันธมิตรเป็นครั้งแรก!

พันธมิตรในครั้งนี้จะช่วยให้พระกรรมสารวรรค์กลับมาผงาดอีกครั้งได้หรือไม่ แล้วสมาคมจอมยุทธ์จะนิ่งดูดาวยังนหรือ ความขัดแย้งต่างๆ กำลังเริ่มส่งผลกระทบของมันในเล่มนี้แล้ว สาวกพระกรรมสารทั้งหมดเร่งไปติดตามกันต่อเถอะ!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

ประวัตินักเขียน

'อันจุรวอลยา' เจ้าของผลงานแนวกำลังภายในเรื่องดังของเกาหลีใต้
ได้รับความสนใจจากนักอ่านจนถูกยกให้เป็น 'ผู้เชี่ยวชาญด้านกำลังภายใน'
ด้วยปณิธานที่อยากสร้างสรรค์ผลงานให้คนที่ไม่เคยอ่านแนวกำลังภายใน
ก็อ่านได้อย่างเพลิดเพลิน ผู้เขียนจึงสนองความต้องการของนักอ่าน ทั้งยัง
พัฒนาฝีมือสร้างสรรค์นิยายรูปแบบใหม่ๆ ที่ไม่ธรรมดาอยู่ตลอดเวลา

ระดับของยอดฝีมือ

1. ยอดฝีมือระดับที่สาม

2. ยอดฝีมือระดับที่สอง

3. ยอดฝีมือระดับที่หนึ่ง

4. ยอดฝีมือระดับสูง

แบ่งเป็น ระดับสูงขั้นต้น/ระดับสูงขั้นกลาง/ระดับสูงขั้นปลาย

5. ยอดฝีมือระดับเลิศล้ำ

แบ่งเป็น ระดับเลิศล้ำขั้นต้น/ระดับเลิศล้ำขั้นกลาง/
ระดับเลิศล้ำขั้นสูง/ระดับเลิศล้ำขั้นสูงสุด

6. ยอดฝีมือระดับปรารถนา

แบ่งเป็น ระดับปรารถนาขั้นต้น/ระดับปรารถนาขั้นกลาง/
ระดับปรารถนาขั้นสูง/ระดับปรารถนาขั้นสูงสุด

7. ยอดฝีมือระดับลึกลับ

แบ่งเป็น ระดับลึกลับขั้นต้น/ระดับลึกลับขั้นกลาง/
ระดับลึกลับขั้นสูง/ระดับลึกลับขั้นสูงสุด

8. ยอดฝีมือระดับกำเนิดแตกดับ

9. ยอดฝีมือระดับกลมกลืนหนึ่งเดียว

เมตตา

ถ้าหวังอย่างนั้นก็ไม่ควรจะยั่วยุบ

บทที่ 31

พรรคมารสวรรค์ (1)

โซฮยของมูหวาดกลัวอย่างหนักจึงตะโกนใส่พวกทหาร

"มะ...มัวทำอะไรกันอยู่! ยิงมันสิ!"

แกรก! แกรก!

ทหารสามร้อยกว่านายที่กำลังยิงและไม่รู้ว่าควรทำอย่างไรในสถานการณ์เช่นนี้ พอได้ยินคำสั่งพวกเขาก็ต่างเล็งปืนไปทางซอนยอฮุน แต่ปัญหาคือระหว่างซอนยอฮุนกับเหล่าทหารนั้นมีเหล่าผู้รอดชีวิตอยู่

"กรี๊ด!"

"ยะ...อย่านะ!"

ผู้รอดชีวิตก้มตัวลงต่ำและส่งเสียงร้องวุ่นวาย และทันใดนั้นก็เกิดกำแพงเพลิงขนาดใหญ่ขึ้นตรงหน้าเหล่าทหาร

พีบ!

"ฮ้าก!"

"พะ...ไฟ"

ผู้สร้างกำแพงเพลิงขึ้นมาคือฮอบงนั่นเอง เขากำลังโกรธจัด เพราะคนพวกนั้นแสดงท่าที่ไม่เป็นมิตรตั้งแต่ซอนยอฮุนปรากฏตัว

"ใครคิดจะทำร้ายท่านประมุข"

เมื่อเหล่าทหารเผชิญหน้ากับกำแพงเพลิงก็พากันถอยหนี

"โทษคือตายสถานเดียว!"

ฮอบบวอดมี้อออกไป กำแพงเพลิงพลันถาโถมลงใส่เหล่าทหาร
ราวกับคลื่นซัด เหล่าทหารเป็นเพียงมนุษย์ธรรมดาไม่ได้เชี่ยวชาญยุทธ์
และไร้ความสามารถพิเศษ จึงไม่อาจสกัดกั้นกำแพงเพลิงเอาไว้ได้

พีบ!

"อ้าก!"

"ช่วยด้วย!"

"พะ...ไฟไหม้!"

ทั่วบริเวณนั้นกลายเป็นทะเลเพลิงทันที เหล่าทหารที่ตัวติดไฟ
ต่างกรีดร้องและวิ่งพล่าน เป็นภาพที่น่าสะพรึงกลัวยิ่งนัก

นี่มันอะไร...

โซฮยของมูไม่อยากจะเชื่อเรื่องที่เกิดขึ้นตรงหน้า คนเพียงสองคน
กลับทำลายกองทัพทหารลงได้ในชั่วพริบตา หรือจะบอกว่าแค่คนเดียว
ก็ทำได้แล้ว

ต้องหนี...หนี...

โซฮยของมูพยายามยันขาที่ไร้เรี่ยวแรงเพื่อพยุงตัวลุก หากตั้งใจ
อย่างแน่วแน่ว่าจะต้องมีชีวิตรอดปาฏิหาริย์ก็อาจเกิดขึ้น ทันใดนั้น
ตัวของเขาก็ผุดลุก

!?

แต่น่าเสียดายที่มันไม่ได้เกิดจากความตั้งใจของเขา

"ตะ...ตัวฉัน..."

แต่เกิดจากปราณอันลึกลับ

ตึก...ตึก...

"เฮ้ย!"

เมื่อซอนยอฮุนเดินมาด้านหน้า โชฮยงมูก็เอ่ยอย่างอ่อนหวาน

"ฉันเป็นผู้อำนวยความสะดวกของมนตรีสภา ไม่ว่าจะ
อยากได้อะไรฉันก็สามารถจัดหาให้ได้หมด ทั้งเงินทั้งทหาร อยากได้อะไร
ก็บอกมาเลย"

"เหมือนกันเลยทั้งพ่อทั้งลูก"

น้ำเสียงเรียบเฉยไร้ความเมตตาของซอนยอฮุนทำให้โชฮยงมู
ตะโกนออกมาว่า

"ละ...ถ้าฆ่าคนของรัฐบาลอย่างฉัน แกจะต้อง..."

หมับ!

"ใครสนใจการตายของเจ้ารี"

"อีก..."

ฉีก!

นิ้วของซอนยอฮุนเจาะเข้าลำคอของเขา

"แค่นี้!"

วืบ!

ส้นมือตรงแขนขวาของซอนยอฮุนมีปราณวิญญาณสีฟ้า
ไหลออกมา แล้วแทรกเข้าไปในรอยแผลบริเวณลำคอของโชฮยงมู
เพื่อดูดพลังชีวิต

"อีก..."

ผิวของเขาเปลี่ยนเป็นสีเขียวราวกับมีน้ำแข็งเกาะ เหมือนศพที่ตาย
เพราะสัมผัสโกสต์

วืบ!

โกสต์กำลังจะเกิดออกมาจากร่างของโชฮยงมูที่ตายไป

คงต้องกำจัดทิ้ง

ซอนยออุณยื่นมือไปหาโกสต์ที่กำลังจะเกิด ปราณวิญญาณพุ่งออกมาจากส้นนิ้วมือของเขา ทันใดนั้นร่างของโกสต์ก็สลายกลายเป็นเพียงอนุภาคสีขาว

โอ้โฮ

ซอนยออุณสามารถใช้ปราณวิญญาณกำจัดโกสต์ที่เกิดขึ้นได้ตามต้องการโดยไม่ต้องลงมือเลย ความสามารถนี้ถือว่าสะดวกมาก

"เออละ ถ้าเช่นนั้น..."

ซอนยออุณเดินเข้าไปหามักอุของที่ล้มอยู่บนพื้น ต้นขาทั้งสองข้างของมักอุของมีกระดูกผุอยู่ เขาจึงโอบหน้าซัดเผือดเพราะเสียเลือดมาก แม้ความเจ็บปวดนี้ยากจะทน แต่จำเป็นต้องอดทนให้สมกับเป็นทหารมักอุของเอ่ยถามด้วยสีหน้าของคนเตรียมใจไว้แล้ว

"จะฆ่าผมด้วยหรือ"

ริมฝีปากของซอนยออุณปรากฏรอยยิ้ม

"ถูกใจข้านัก"

ซอนยออุณยื่นมือไปเหนือบาดแผลของมักอุของ

วืบ!

"อีก!"

แผลตรงต้นขาทั้งสองข้างของมักอุของพลันกระตุก หัวกระดูกลอยออกมาในทันใด จากนั้นซอนยออุณก็ใช้ปราณจี้ไปยังบาดแผลเบาๆ

ฉ่า!

เมื่อปราณจากปลายนิ้วโดนบาดแผลเลือดก็หยุดไหล มันคือการห้ามเลือด

ฟืบ!

ซู!

"อีก!"

จากนั้นเมื่อซอนยออุณติดนิ้วก็เกิดเปลวไฟขึ้นเผาไหม้บาดแผล เมื่อเนื้อใหม่มักอุของก็ส่งเสียงร้องอย่างเจ็บปวดเกินจะทน

"แค่นี้ก็ไม่ตายแล้ว"

"แฮก...แฮก..."

คำพูดของซอนยออุณทำให้มักอุของก้มลงมองแผลของตัวเอง ตอนนี้จุดที่โดนยิงถูกห้ามเลือดเอาไว้เป็นอย่างดี การกระตักนิ้วเพียงไม่กี่ครั้งทำให้เขาไม่ตายจากการเสียเลือดมาก แน่ใจว่ามันเป็นเพียงการปฐมพยาบาล แต่เพราะเขาเป็นทหารจึงพอจะรู้ว่าจุดที่โดนกระสุนยิงอันตรายหรือไม่ และต้องปฐมพยาบาลอย่างไร

"ทำไมถึงไว้ชีวิตผม"

มักอุของถามด้วยสายตาสงสัย

"ปล่อยคนอย่างเจ้าให้ตายไป มันน่าเสียดาย"

อาจเรียกว่าโชคดีก็ได้ หากซอนยออุณไม่เห็นความซื่อตรงของมักอุของ เขาก็คงกลายเป็นศพเหมือนโซฮยองมูและทหารกองกำลังป้องกันภัยแล้ว

"ถ้าผมปากสว่างไปละ จะทำยังไง"

"หากเป็นเช่นนั้นแปลว่าข้าคงมองคนผิดไป"

คำตอบของซอนยออุณทำให้ดวงตาของมักอุของสั่นไหว บางครั้งผู้ชายก็เกิดความหวั่นไหวแปลกๆ ขึ้นได้เหมือนกัน เขาแค่ถูกชายนิรนามผู้นี้ยอมรับ แต่กลับรู้สึกตื่นเต้นอย่างประหลาด

ปึก!

มักอุของประสานสองมือแล้วคำนับซอนยออุณอย่างนอบน้อม

"ผมได้ยืนยันว่าเวลาจอมยุทธ์ขอขอบคุณกันมักจะประสานมือคารวะแบบนี้"

ถ้าเขามีแรงเขาก็อยากจะลุกขึ้นคารวะ แต่เส้นประสาทและกล้ามเนื้อถูกกระสุนทำลายจนขยับไม่ได้

"ช่างเถอะ ของเช่นนี้ใครๆ ก็ทำได้"

ขณะที่พูดชอนยออุนกั้หันหลังกลับไปเหมือนไม่คิดจะสนใจอีก พอเห็นเขากำลังจะจากไป มักอุของก็รีบพูดว่า

"ผมอยากตอบแทนบุญคุณ! ช่วยบอกให้รู้หน่อยได้ไหมว่าคุณเป็นใคร ถ้าอำนาจของผมทำได้ ไม่ว่าจะเป็นอะไรผมก็อยากตอบแทน"

ชอนยออุนกั้หันกลับไปมองและเห็นว่าสายตาของมักอุของดูเป็นมิตร คงจะสำนึกในบุญคุณจริงๆ

ผู้บัญชาการกองกำลังป้องกันภัยไซเบอร์ใหม่

ชอนยออุนกั้ทอดสายตามองเขา หากเป็นคนระดับผู้บัญชาการที่เก่งจนถูกส่งออกมาทำงานในพื้นที่ แสดงว่าคงมีอนาคตสดใสรออยู่อีกทั้งยังควบคุมสถานการณ์ของสิ่งมีชีวิตอันตรายระดับ S ได้ ตำแหน่งก็น่าจะยิ่งสูง

น่าเก็บไว้ใช้

เดิมทีชอนยออุนกั้ไม่ถนัดสนใจคนของกองกำลังป้องกันภัยหรือรัฐบาล แต่พอเห็นมักอุของ เขาก็เปลี่ยนความคิด เพราะเห็นประโยชน์ที่จะใช้สอย

นาโน ใ้ฉันทำอะไรจริง

[ฟังก์ชันที่ผู้ใช้งานพูดถึงถูกดัดแปลงเรียบร้อยแล้ว]

เวลาช่างเหมาะเจาะเหลือเกิน ชอนยออุนกั้เดินเข้าไปหามักอุของแล้วพูดว่า

"ยื่นมือมา"

"มือเหร"

มักอุของยื่นมือออกไปอย่างงงๆ จากนั้นชอนยออุนกั้ใช้ปรมาณสร้างรอยแผลบนฝ่ามือของเขา ความสับสนที่เกิดขึ้นทำให้มักอุของนึกหน้าชอนยออุนกั้วางนิ้วมือลงบนแผลของมักอุของอยู่ครู่หนึ่งก่อนดึงออก

"เรียบร้อยแล้ว"

มักอุของไม่รู้ว่ามีนัยความว่าอย่างไร แต่ทันใดนั้นหูของเขา
ก็ได้ยินเสียงของซอนยออุณ

[ได้ยินไหม]

"หา?"

คล้ายเกิดเรื่องมหัศจรรย์ขึ้น เพราะซอนยออุณไม่ได้ขยับปาก แต่
มักอุของกลับได้ยินเสียง

[ลองตั้งใจคิดถึงสิ่งที่ต้องการบอกข้าดูสิ]

แม้ไม่แน่ใจว่าจะทำได้จริงหรือเปล่า แต่ในเมื่อซอนยออุณบอกให้ทำ
มักอุของก็จะลองทำดูก่อน พอตั้งใจคิดถึงสิ่งที่อยากบอก มักอุของก็รู้สึกจุกจี้
ในหัวแปลกๆ

[ได้ยินไหมครับ...ได้ยินไหมครับ...จะได้ยินจริงหรือ]

[ได้ยิน]

"หา!?"

มักอุของไม่อาจซ่อนความตกใจเอาไว้ได้ เขาได้ใช้อุปกรณ์สื่อสาร
ที่ล้ำสมัยที่สุดของกองกำลังป้องกันภัยเสมอ แต่กลับเพิ่งเคยเจออะไรแบบนี้
เป็นครั้งแรก

"หะ...ทำได้ยังไง..."

"ไม่ต้องรู้หรอก"

รู้ไปก็ไม่อะไรดี เพราะที่จริงแล้วในสมองของมักอุของตอนนี้
มีระเบิดนาโนที่นาโนดัดแปลงแล้วฝังอยู่ ระเบิดนาโนเล็กจิ๋วนั้นถูกดัดแปลง
ให้เกาะรอยได้ แถมยังสื่อสารกันผ่านคลื่นสมองได้ด้วย และข้อดีที่เด่นชัด
ที่สุดก็คือมันยังคงมีประสิทธิภาพในการระเบิดเหมือนเดิม

ไม่รู้จะดีกว่า

เพราะความจริงแล้วมันเป็นเครื่องมือลงโทษอย่างหนึ่ง หากมักอุของ
พูดอะไรแบบไม่คิด หัวของเขาก็จะระเบิดได้ทุกเวลา ซอนยออุณพูดกับ

มักอุของที่กำลังอัศจรรย์ใจว่า

"เจ้าอยากตอบแทนบุญคุณข้ารี"

"ชะ...ใช่แล้วครับ"

"เช่นนั้นถือว่าการแลกเปลี่ยนเพื่อช่วยเหลือกันและกันก็แล้วกันนะ"

"แลกเปลี่ยนหรือครับ"

มักอุของทำหน้าสงสัย

"แลกเปลี่ยนอะไรครับ"

วืบ!

พอชอนยออุณเปิดกระเป๋าช้างเอว มักอุของก็เห็นอะไรบางอย่าง
คอรัระดับ S ที่แปลงปรกายอยู่ในกระเป๋านั้นทำให้เขาตาโต

"คอร์!"

เขาไม่อาจคาดเดาได้เลยว่าชอนยออุณจะทำอะไร

"คุณคือผู้ที่จัดการสิ่งมีชีวิตอันตรายระดับ S หรือครับ"

"ใช่"

มักอุของตกตะลึง เพราะเขากำลังสงสัยอยู่ว่าทีมไหนทำลายเกดคอร์
ทั้งที่เขาเพิ่งส่งเหล่าจอมยุทธ์เข้าไปได้ไม่นาน

"แล้วทีมคุณล่ะครับ"

"ข้าจัดการคนเดียว"

"จะ...จัดการอัลฟ่าคนเดียวหรือ"

มักอุของตกตะลึงจนพูดไม่ออก เขารู้อยู่แล้วว่าจอมยุทธ์และ
เกดคีปเปอร์มีความสามารถเหนือมนุษย์ แต่คิดไม่ถึงว่าจะทำได้ขนาดนี้
ไม่ว่าใครที่เกี่ยวข้องกับกองกำลังป้องกันภัยต่างรู้ว่าหากเป็นสิ่งมีชีวิตอันตราย
ระดับ A ขึ้นไปจะต้องใช้ผู้มีความสามารถหลายคนร่วมมือกันจัดการ

แม้แต่จอมยุทธ์ระดับพยัคฆ์หรือเกดคีปเปอร์ระดับ S ก็ยังเกินกำลัง
แต่เขากลับจัดการด้วยตัวคนเดียวหรือ

หากเป็นคนอื่นพูดเขาคงไม่เชื่อ ใครจะจัดการกับสิ่งมีชีวิตอันตราย
ชนิดอัลฟาระดับ S ได้ด้วยตัวคนเดียว

"เรื่องนี้เจ้ารู้ไว้คนเดียวก็พอ"

มักอุของพยักหน้ารับคำพูดของซอนยออุน

"การแลกเปลี่ยนง่ายมาก หากเกตระดับ A หรือ S เปิดจงบอกข้า
ข้าจะไปจัดการที่นั่น"

"จะ...จริงหรือครับ"

ดวงตาของมักอุของสั่นไหว เพราะข้อเสนอของซอนยออุนนั่น
ไม่ธรรมดาเลย แม้จะฟังดูเหมือนไม่มีอะไรซับซ้อน แต่เกตระดับ A
หรือ S นั้นมักถูกเรียกว่ามหาภัยพิบัติ ทว่าซอนยออุนกลับพูดเหมือนจะ
เข้าไปจัดการให้เอง

"เรื่องนี้เจ้าน่าจะช่วยได้ใช่ไหม"

"หะ...ให้ช่วยแค่นี้หรือครับ"

การจัดการเกตระดับ A ขึ้นไปไม่ใช่แค่ผลงาน แต่ถือเป็นความดี
ความชอบ ยิ่งระดับ S ที่จัดการได้ยากจนแทบจะเป็นไปไม่ได้นั้น หาก
โชคดีจัดการได้ก็อาจได้รับเหรียญตราเลยก็เดียว ฟังดูแล้วมันเหมือน
ไม่ใช่การแลกเปลี่ยน แต่เป็นการให้ซอนยออุนช่วยเหลืออยู่ฝ่ายเดียว

"อีกอย่างหนึ่งข้ากับผู้ติดตามต้องการเดินทางในแผ่นดินงหยวน
อย่างอิสระและต้องการสิทธิ์เข้าร่วมสงครามได้ด้วย"

"คุณไม่ใช่จอมยุทธ์ในสังกัดสมาคมจอมยุทธ์หรือครับ"

หากสังกัดสมาคมจอมยุทธ์ก็จะเข้าร่วมสงครามก็ได้ แต่แน่นอนว่า
ต้องอยู่ภายใต้การควบคุมของกองกำลังป้องกันภัย

"ข้าไม่ได้สังกัดสมาคมจอมยุทธ์"

"อ้อ!"

"แล้วข้าก็ไม่ชอบให้ใครมาควบคุมด้วย"

ซอนยออุนกำลังร้องขอสิทธิ์เข้าร่วมสงครามเกต แม้เขาอาจบินไปเข้าร่วมได้ แต่ก็ไม่อยากมาคอยแก้ปัญหาที่ละอย่างภายหลัง

อยากได้สิทธิ์เข้าร่วมนี่เอง

แต่เรื่องนี้ยุ่งยากมาก แค่ซอนยออุนคนเดียวอาจจะไม่เท่าไร แต่หากรวมคนของเขาด้วย มักูของอาจจะแก้ปัญหานี้ไม่ได้ กระทรวงจอมยุทธ์ของมนตรีสภาพายามกดเหล่าจอมยุทธ์ไว้ได้ตนเองอยู่ตลอด ต้องไม่ยอมมอบสิทธิ์เข้าร่วมสงครามเกตอย่างอิสระให้พวกซอนยออุนนะ

"เรื่องแรกผมยังควบคุมดูแลให้มาอยู่ภายใต้อำนาจตัวเองได้... แต่เรื่องที่สองเกี่ยวข้องกับกระทรวงจอมยุทธ์ เลยน่าจะยากครับ"

เพราะมันเป็นการก้าวก้าวการทำงานของกระทรวงจอมยุทธ์แต่ละกระทรวงในมนตรีสภาพาต่างเคารพในนโยบายของมันและกัน หากกองกำลังป้องกันภัยของกระทรวงกลาโหมสร้างกองกำลังร่วมรบแบบอิสระที่ประกอบด้วยจอมยุทธ์ขึ้นมาจะต้องขัดแย้งกับกระทรวงจอมยุทธ์อย่างแน่นอน

"เกรงใจกระทรวงจอมยุทธ์รี"

คำพูดเหมือนยั่วยุของซอนยออุนทำให้มักูของหน้ามึน เพราะแต่ละกระทรวงย่อมมีความบาดหมางกันอยู่เป็นเรื่องปกติของการเมือง

"เฮ้อ...จะให้พูดกันตามตรง ความช่วยเหลือจากเหล่าจอมยุทธ์นั้นขาดไปไม่ได้เมื่อมีสงครามเกตเกิดขึ้น แต่ผู้ที่มีอำนาจสิทธิ์ขาดคือกระทรวงจอมยุทธ์ครับ"

กระทรวงกลาโหมจึงต้องเกรงใจกระทรวงจอมยุทธ์เพราะกำลังของเกตคิปปเปอร์เพียงลำพังไม่อาจรับมือกับสถานการณ์เมื่อสิ่งมีชีวิตอันตรายระดับ A ขึ้นไปปรากฏขึ้นได้

"ทางกระทรวงจอมยุทธ์ตั้งนโยบายไว้ว่าจอมยุทธ์ที่ไม่ลงทะเบียนจะเข้าร่วมสงครามเกตไม่ได้ ถ้ากระทรวงกลาโหมมอบสิทธิ์เข้าร่วม

สงครามเกิดโดยอิสระให้คนกลุ่มหนึ่งจะเป็นการขัดต่อนโยบายของ
กระทรวงจอมยุทธ์ครับ"

วุ่นวายเสียจริง

ซอนยออุนสายหน้า ดูเหมือนกระทรวงจอมยุทธ์ของมนตรีสภา
จะพยายามควบคุมจอมยุทธ์ทั้งหมด และมีอิทธิพลมาถึงกระทรวงกลาโหม
ด้วย มักอุซของจึงรับปากเรื่องนี้ไม่ได้

"งั้นก็ไม่เห็นยาก"

"ครับ?"

"ในเมื่อตอนนี้มีกลุ่มที่ช่วยจัดการปัญหาเกิดได้โดยไม่ต้องพึ่งพา
ความช่วยเหลือจากกระทรวงจอมยุทธ์หรือสมาคมจอมยุทธ์แล้วไม่ใช่รี"

"เรื่องนั้น..."

มักอุซของถึงกับพูดไม่ออก แม้ซอนยออุนจะแข็งแกร่ง แต่ก็ยังเป็นเพียง
คนกลุ่มเล็กๆ แต่กระทรวงจอมยุทธ์มีสมาคมจอมยุทธ์ซึ่งมีสมาชิกมากกว่า
สองพันคน หากไม่ใช่กลุ่มที่เทียบเทียมสมาคมจอมยุทธ์ได้ กระทรวงกลาโหม
ก็คงไม่มีทางยอมรับ

"หากด้วยอำนาจของเจ้าทำได้ยาก เช่นนั้นก็ติดต่อรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงกลาโหมสิ"

"รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมเหรอครับ"

อยู่ๆ เรื่องราวก็ใหญ่โตยิ่งขึ้น ทำเอามักอุซของตัวสั่นเล็กน้อย

"ที่คุณพูดก็ถูกครับ แต่ถ้าไม่ใช่กลุ่มที่มีอำนาจเทียบเท่าสมาคม
จอมยุทธ์ ถึงจะไปคุยกับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมก็ไม่่น่า..."

มักอุซของคิดว่าคนของซอนยออุนคงมีไม่มาก แต่ซอนยออุนกลับ
คล้ายเยาะเย้ยว่า

"พวกมันน่ากลัวขนาดนั้นเลยรี"

"คุณดูคิดอะไรง่าย..."

วืบ!

ก่อนเขาจะพูดจบ ซอนยอฮุนก็ทำมือเป็นดรรชนีกระป๋องแล้วชี้ขึ้นไปบนฟ้า

เปรี้ยะ!

ทันใดนั้นสายฟ้าสีดำนึกปรากฏก่อนกลายเป็นกระป๋องไร้ร่าง มันคือกระป๋องไร้ร่างสายฟ้าทมิฬที่เกิดจากการประสานปราณสายฟ้าและปราณมารสุวรรณค์

"นะ...นี่มันอะไร"

ขณะที่มักูของกำลังอึ้งเมื่อเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ซอนยอฮุนก็ชี้ดรรชนีกระป๋องไปยังทิศหนึ่ง มันคือแนวสันเขาหินที่ทอดยาวไปทางตะวันตกเฉียงเหนือนอกกำแพงป้องกันภัยเกิด

เปรี้ยง!

ทันใดนั้นกระป๋องไร้ร่างสายฟ้าทมิฬก็ถูกยิงออกไปเป็นลำแสงอันทรงพลังทอดตัวยาว

ตูม!

ลำแสงสายฟ้าทมิฬทะลุผ่านอากาศเจาะเข้าแนวสันเขาหินที่สลับซับซ้อนกันหลายชั้นอย่างทรงพลัง

ครืน!

แนวสันเขาหินกลายเป็นรูจนมองเห็นพื้นที่ด้านหลังภูเขา มักูของอัปาค้างมองภาพตรงหน้าอย่างตกตะลึง

ปะ...เป็นไปได้ ปืนเลเซอร์จะทำแบบนี้ได้ไหม

คนเพียงคนเดียวแต่กลับมีพลังทำลายล้างเทียบเท่าอาวุธทั้งหมดของกองทัพทหาร ซอนยอฮุนหันไปพูดกับมักูของที่ยังคงอัปาค้าง

"สมาคมจอมยุทธ์ทำเช่นนี้ได้หรือไม่"

มักูของมองเขาด้วยสายตาเกรงขาม นั่นไม่ใช่การโอ้อวด แต่เขา

มีคุณสมบัติเพียงพอที่จะพูดเช่นนั้น

"จะ...จะให้บอกรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมว่ากลุ่มของคุณ
ชื่ออะไรครับ"

ชอนยออุณยก้มปากยิ้มก่อนตอบไปว่า

"พรรคมารสวรรค์"

คดอียาบ

บทที่ 31 พรรคมารสวรรณคดี (2)

ฮอบบงกระสับกระส่ายนั่งไม่ติดที่จึงเดินวนเวียนไปมา โดยสายตา
จับจ้องไปทางหนึ่งอย่างไม่วางตา

พี่บ!

ภายในถ้ำที่ฮอบบงกำลังมองอยู่มีเปลวเพลิงวูบไหวไปมาราวชั่วโมงกว่า
แล้ว สายตาของเขาเต็มไปด้วยความเป็นห่วง

"สติไม่อยู่กับเนื้อกับตัวเลยนะฮอบบง"

"เอ่อ...ขอรับ"

เมื่อได้ยินชอนยออุณพุดเช่นนั้น ฮอบบงจึงหยุดเดินอย่างเกรงใจ แต่
แน่นอนว่าเขาไม่อาจทำแบบนั้นได้นาน ทว่าเมื่อฮอบบงเริ่มขยับยุกยิกอย่าง
กระวนกระวายอีกครั้ง เปลวเพลิงแสนร้อนรุ่มภายในถ้ำก็มอดลง จากนั้น
คนผู้หนึ่งก็เดินออกมา เป็นมุนรันทนของนั่นเอง

"ทูนหัวของข้า!"

ฮอบบงน้ำตาคลอขณะวิ่งไปหาเธอ ดูเหมือนไม่มีใครรักภรรยาไป
มากกว่าเขาอีกแล้ว

ไม่ชินเลย

ซอนยอฮุนได้แต่นึกประหลาดใจในความเปลี่ยนไปของฮอบง มุนรันยองที่ออกมาจากถ้ำก็แปลกไปเช่นกัน ก่อนหน้านี้ผมสั้นของเธอ ถูกย้อมเป็นสีดำ แต่ตอนนี้มันกลายเป็นสีแดงเหมือนเปลวไฟร้อนแรง ไม่ต่างจากฮอบงแล้ว มีหน้าข้าเส้นผมก็ยังยาวขึ้นด้วย โครงหน้าก็ชัดเจน จนดูสาวขึ้น เหมือนร่างกายได้รับการฟื้นฟูขึ้นมาใหม่

ชำระร่างหวนกำเนิดแล้วสินะ

ชำระร่างหวนกำเนิดเป็นการฟื้นฟูกระดูกและกล้ามเนื้อให้อยู่ในสภาพที่ดีที่สุด แต่สำหรับเธอการเปลี่ยนแปลงนี้ไม่ได้เกิดขึ้นจากการตระหนักรู้ แต่เป็นการฟื้นฟูกำลังภายในจนกลับมาอยู่สภาพเดิม

ติก!

"ท่านมารสวรรค์"

มุนรันยององผลจากอ้อมกอดของฮอบงไปคุกเข่าวระซอนยอฮุน

"ท่านทำให้ข้าได้วรยุทธ์กลับคืนมาอีกครั้งเจ้าค่ะ"

มุนรันยองได้ดื่มเลือดกิเลนไฟ วรยุทธ์จึงฟื้นคืนกลับมาดังเดิม ยามนี้ สายตาของเธอเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจ พลังที่แผ่ออกมาร่างงก็ดูไม่ธรรมดาเลย

แม้จะดูชัดๆ แต่ก็...

ซอนยอฮุนนึกประหลาดใจ เขารู้สึกว่าการฟื้นฟูร่างกายของมุนรันยอง ไม่ค่อยเกี่ยวกับการตระหนักรู้ แต่ระดับของเธอหลังฟื้นฟูวรยุทธ์กลับทำให้อัปไปถึงยอดฝีมือระดับกำเนิดแตกดับ แม้จะเพิ่งขึ้นสู่ระดับใหม่ แต่ก็ต่างจากยอดฝีมือระดับลี้ลับอย่างชัดเจน

"ก้าวหน้าไปมากเลย ผู้อาวุโสใหญ่"

"กล่าวเกินไปแล้วเจ้าค่ะ"

เดิมทีเธอก็เป็นยอดฝีมือระดับลี้ลับเทียบเคียงได้กับห้ายอดฝีมือแห่งยุทธภพ แต่ตอนนี้ดูเหมือนเธอจะแข็งแกร่งจนไม่มีใครสู้ได้นอกจาก

ซอนยอฮุน เพราะเป็นยอดฝีมือระดับนี้เธอจึงจัดการคนที่คิดปองร้ายได้
แม้จุดตันเถียนจะเสียหายก็ตาม

แค่นี้ก็พอแล้ว

ฮอบงและมุนรันยงทั้งสองเป็นยอดฝีมือที่เชื่อฟังคำสั่งของซอนยอฮุน
อย่างดี แม้ซอนยอฮุนจะรู้ดีว่าตนแข็งแกร่งเหนือใคร แต่พรรคมารสวอร์ด
ในยุคนี้นี้มียอดฝีมือน้อยเกินไป ยิ่งมียอดฝีมือเยอะยุทธ์ก็จะยิ่งหลากหลาย

"ผู้อาวุโสใหญ่"

"เจ้าคะ ท่านมารสวอร์ด!"

เมื่อได้ความมั่นใจกลับคืนมาแล้ว มุนรันยงก็ตอบเสียงเรียกของ
ซอนยอฮุนอย่างฉะฉาน

"ใส่เสื้อผ้าก่อน"

"เออ..."

ใบหน้าของมุนรันยงเห่อแดง เพราะตอนชำระร่างกายกำเนิด
เสื้อผ้าของเธอถูกเผาจนหมด โชคดีที่ซอนยอฮุนคาดเดาเอาไว้แล้วว่า
หลังดื่มเลือดกิเลนไฟเข้าไปพื้นฟูพลังเสื้อผ้าจะถูกเผาไหม้ จึงเตรียม
ชุดสำรองเอาไว้ให้

"ทูนหัวของข้า นี่ขอรับ"

พีบ!

ฮอบงหยิบชุดมาให้เธอ การดูแลของสามีผู้อ่อนกว่าทำให้มุนรันยง
แย้มยิ้มและรีบหยิบเสื้อผ้ามาสวมใส่ พอสวมเสร็จเรียบร้อยซอนยอฮุน
ก็ถามต่อว่า

"เรียบร้อยแล้วใช่ไหม"

"เจ้าคะ"

"ที่นี้ทั้งสองคนกอดกันเอาไว้"

"เจ้าคะ?"

มนรันยongไม่เข้าใจคำพูดนั้น แต่ฮอบงกลับพูดกับเธอด้วยสีหน้าเหมือนอยากจะทำอะไร

"ทูนหัวของข้าใช้ปราณลี้ลิกปกป้องร่างนะขอรับ โดยเฉพาะตรงใบหน้า"

"หมายความว่าอย่างไร"

หลังจากนั้นมนรันยongก็ได้เข้าใจว่าเพราะเหตุใดฮอบงจึงพูดเช่นนั้น เมื่อฮอนยอนอุณสวมชุดนาโนสูทแล้วถอดทั้งสองคนบินขึ้นไปบนท้องฟ้า จนทะลุชั้นบรรยากาศด้วยความเร็วระดับมัค

ฟิว!

ใบหน้าข้า!

นี่เป็นครั้งแรกที่มนรันยongรู้สึกเจ็บปวดราวกับใบหน้าจะหลุดลอก

บริษัทแม่ของยงฮอนกรุ๊ป เมืองจีหนาน

เหล่าผู้บริหารกำลังรวมตัวกันอยู่ที่ห้องประชุมเล็ก เมื่อได้ฟังรายงานจากคนผู้หนึ่งก็ไม่มีใครแสดงความตกใจเอาไว้ได้

"จริงหรือ"

ฮอนยงจึงผู้เป็นประธานใหญ่ถามกลับอย่างเหลือเชื่อ ผู้ที่รายงานให้พวกเขาฟังคือพีมักฮอน หัวหน้าทีมเลขาฯ ของรองประธานใหญ่ ขณะฟังพีมักฮอนรายงานถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในเมืองเป่าต้ง ฮอนยงจึงและเหล่าผู้บริหารก็ถึงกับรู้สึกขนพองสยองเกล้า

จัดการฝ่ายฮอนยงของได้หมดเลยหรือ

เขาคิดว่าอย่างไรก็เป็นลูกหลาน ถึงจะโดนลงโทษแต่ก็น่าจะถึงตาย ทว่าทุกอย่างกลับเหินือความคาดหมายไปเสียหมด

คิดร้ายต่อท่านบรรพบุรุษไม่ได้เลยสินะ

แม้จะเป็นลูกหลาน ฮอนยอนก็ไม่ได้เมตตา เขาคิดว่าฮอนยอน

จะทำให้คนพวกนั้นสำนึกผิดและหันมาช่วยกันฟื้นฟูพรรค แต่กลับฆ่าทิ้งทั้งหมด

นี่สินะเทพमार

ตำนานลำดับสองผู้ทำให้พรรคมารสวอร์ดเจริญรุ่งเรืองถึงขีดสุด ขอนยอจั่งอยู่แล้วว่าอีกด้านหนึ่งของตำนานเต็มไปด้วยเลือดมากมาย เพราะความยิ่งใหญ่มันไม่ใช่จะได้มาง่ายๆ ไม่ใช่แค่ขอนยอจั่งเท่านั้น แต่เรื่องนี้ยังทำให้ผู้บริหารทั้งหมดที่นี้ตระหนักถึงความน่ากลัวของขอนยออุณอีกครั้ง

"นายท่านที่สุดๆ"

มีเพียงคนเดียวที่ชอบเรื่องแบบนี้ เธอคือซาเคนาเลซาฯ ลำดับที่สองของขอนยออุณ

"อะแฮ่ม"

พื้กฮอนเล่ามากกว่านี้ไม่ได้ เพราะหากเหล่าผู้บริหารรู้ว่าเธอคนนี้ กิณศพของคณฝ่ายขอนยอชองที่ตายไปจนหมดคงตกใจกันจนสิ้นสติ

ผู้หญิงคนนี้อาจจะน่ากลัวยิ่งกว่า

อย่างไรขอนยออุณก็คือตำนานแห่งพรรคมารสวอร์ด แต่เธอไม่ใช่ เพราะเธอไม่ใช่มนุษย์ แต่เป็นชนเผ่ามาร สิ่งมีชีวิตอันตรายแบบแข็งแกร่ง พิเศษจากนอกเขต

วันหลังคงต้องเตือนท่านประธานใหญ่และเหล่าผู้บริหารให้ระวังตัวกันหน่อย

เขากลัวว่าหากพูดโพล่งออกไปตอนนี้อาจจะทำให้มีปัญหากับซาเคนาได้ ซึ่งคนที่ควบคุมเธอได้มีเพียงคนเดียวก็คือขอนยออุณ

อยู่ๆ ซาเคนาก็หลุดลุ่ยจากที่นั่งแล้วเดินไปยังหน้าต่างห้องประชุม

"หือ?"

ทุกคนมองเธออย่างสงสัย

"นายท่านมาแล้ว"

เธอพูดพร้อมวางมือลงตรงหน้าต่าง เมื่อการเฟสซึ่งทำงานหน้าต่าง
ก็พลันโปร่งแสง

วืบ!

คนสามคนพุ่งทะลุผ่านหน้าต่างโปร่งแสงนั้นเข้ามา

"ท่านมารสวรรค์!"

ทั้งสามคนคือซอนยอฮุน ฮอบง และมุนรันยอง เหล่าผู้บริหารรวมถึง
ซอนยู่จึงต่างตกใจและรีบผุดลุกจากเก้าอี้ลงมากุ๊กเข่าเพื่อคารวะ ซอนยอฮุน
ไม่ค่อยปรากฏตัวผ่านประตู ทุกครั้งที่ไปไหนมาไหนเขามักเข้ามาทางหน้าต่าง
ของตึกสูงจนเหล่าผู้บริหารพากันตกใจ

"ท่านรองประธานใหญ่"

ยูโซฮวาแม่มดแรงโน้มถ่วงผู้เป็นเลขาฯ ส่วนตัวของเขารีบเข้าไป
โค้งคำนับ ตอนนั้นเธอกำลังปรับตัวให้เคยชินกับการปรากฏตัวแบบคาดเดา
ไม่ได้ของซอนยอฮุน

"กรี๊ด นายท่าน!"

ซาเคนาทำท่าจะเข้าไปกอดซอนยอฮุน แต่กลับถูกมุนรันยองขวาง
เอาไว้

"ถอยไป"

ซาเคนาทำหน้าที่บุตมองพวกเขา

"ยายมุนฮุชย เธอเป็นใคร"

เธออีกแล้ว

ยูโซฮวาที่ยืนดูสถานการณ์อยู่ถึงกับส่ายหน้า กระนั้นก็นึกสงสัย
คนทั้งสองเหมือนซาเคนา ชายหญิงสองคนนี้มีเส้นผมและขนคิ้วสีแดง
เหมือนเปลวเพลิงกำลังลุกโชน มันดูเหมือนสัตว์ธรรมชาติ ไม่ใช่การย้อม

"หึ"

ร่างกายของซาเคนาค่อยๆ โปร่งใส เธอยื่นมือออกไป คิดจะใช้

การเฟสซึ่งมุมนั้นยอมให้กลัว

"บอกให้ถอยไปไง"

มุมนั้นยอมงูกลับและคิดจะคว้ามือข้างนั้น แต่การเฟสซึ่งทำให้มือของมุมนั้นยอมทะลุผ่านมือของซาเคนาไป

"ฮะ"

"ถ้าไม่หลีกฉันจะควักหัวใจนะ ยายมนุษย์"

ซาเคนายื่นมือไปทางหน้าอกของมุมนั้นยอม แต่ทันใดนั้นมือของมุมนั้นยอมก็แดงเรื่อขึ้นมาด้วยความร้อน ก่อนจะตะบปเข้าที่หน้าอกของซาเคนา

พีบ!

"โอ๊ย ร้อน!"

ซาเคนาสะดุ้งถอยหลัง การเฟสซึ่งทำให้มือของเธอทะลุผ่านทุกสิ่งได้ก็จริง แต่ก็ทำให้ความร้อนถูกส่งผ่านเข้ามาในร่างกายได้ง่ายเช่นกัน

ซาเคนามองมือของมุมนั้นยอมอย่างงุนงง ความร้อนนั้นทำให้เห็นอากาศกระเพื่อมไหวเป็นระลอกคลื่น ยอดฝีมือระดับกำเนิดแตกดับอย่างมุมนั้นยอมนั้นควบคุมความร้อนในบริเวณนี้ได้ เธอจึงส่งความร้อนเข้าสู่ร่างกายของซาเคนาที่กำลังแยกตัวกันในระดับโมเลกุล

"แกร่งเหมือนกัน"

สายตาของซาเคนาเปี่ยมไปด้วยความอยากเอาชนะ ด้วยลักษณะนิสัยอันเป็นเอกลักษณ์ของเผ่ามาร เธอจึงต้องการแสดงให้เห็นว่าตนเหนือกว่า

"ลองดูอีกที"

ซาเคนาเตะใส่มุมนั้นยอมอย่างรวดเร็วราวสายฟ้าฟาด แต่ซาเคนาไม่รู้อย่างหนึ่ง นั่นคือมุมนั้นยอมนั้นเป็นคนของพรรคฝ่ามือมังกรมารซึ่งเชี่ยวชาญวิชาฝ่ามือ มุมนั้นยอมใช้ฝ่ามือสกัดเท้าของซาเคนาก่อนผล็อกจากนั้นก็จับหัวซาเคนาหมายจะทุ้มลงพื้น ซาเคนาจึงคิดใช้

การเฟสซิ่ง

ฉ่า!

"อ้าก!"

ความร้อนที่แผ่ออกมาจากฝ่ามือของมุนรันยองทำให้ซาเคนารู้สึกเหมือนหัวกำลังจะไหม้ จึงต้องคลายการเฟสซิ่ง

ตูม!

หัวของซาเคนากระแทกพื้นอย่างจัง หากไม่มีการเฟสซิ่งเธอก็แทบรับมือกับยอดฝีมือระดับกำเนิดแตกดับอย่างมุนรันยองไม่ได้เลย เพราะแค่กำลังภายในอย่างเดียวของมุนรันยองก็นำหน้าไปมากแล้ว

"อย่าเสียมารยาท ท่านมารสวรค์ไม่ใช่คนที่เธอจะเข้ามาทำอะไรตามใจได้"

มุนรันยองเตือนซาเคนาที่ยังคงนอนอยู่บนพื้นด้วยน้ำเสียงแข็งกร้าว
สมกับเป็นยอดฝีมือระดับกำเนิดแตกดับ

ซอนยออุ้นที่เฝ้ามองอยู่เพียงยิ้มบางๆ เดิมทีเขาจะคอยขวางความลึงโลดของซาเคนาไว้ แต่พอรู้ว่ามิผู้แกร่งกล้าพอจะจัดการกับเธอได้ โดยที่เขาไม่ต้องลงมือเองจึงปล่อยไป

ถ้าผู้อาวุโสใหญ่ตระหนักรู้เพิ่มอีกสักหน่อย...

หากมุนรันยองเชี่ยวชาญการใช้พลังระดับกำเนิดแตกดับ คงแผ่ความร้อนออกไปได้กว้างขึ้น ไม่ใช่แค่จุดที่เอ๋อมถึงอย่างตอนนี้นี้

สมน้ำหน้า

ยูโซฮวาเบะปากใส่พลาংกลั่นเสียงหัวเราะที่พร้อมจะระเบิดออกมาเอาไว้ เธออยากให้ผู้หญิงคนนี้ได้ดีสักครั้ง ตอนนี้จึงรู้สึกสาแก่ใจมาก และคิดว่าโดนหยามศักดิ์ศรีต่อหน้าผู้คนแบบนี้ซาเคนาคงจะเจ็บไปสักพัก

แต่ว่า...

พีบ!

ชาเคนาถูกจากพื้นแล้วเข้าไปจับมือของมุนรณยงเอาไว้ด้วยดวงตาเป็นประกาย จากนั้นก็พูดด้วยน้ำเสียงอดอ้อน

"ฉันขอเรียกท่านว่าพี่นะ!"

เธอยอมรับอีกฝ่ายเป็นพี่สาวแบบไม่อาย เพราะชนเผ่ามรณนั้นยกย่องผู้ที่แข็งแกร่งกว่า

เอ่อ...

ทำเอาโยชิฮวามารณ์เสียขึ้นมาอีกครั้ง

ความน่าตกใจยังคงเกิดขึ้นในห้องประชุมอย่างต่อเนื่อง ตอนแรกซอนยออุณคิดว่าพอเหล่าผู้บริหารรวมถึงซอนยงจ้รู้ถึงตัวตนของฮอบงกับมุนรณยงแล้ว พวกเขาคงตกใจจนแทบสิ้นสติ แต่สิ่งที่ตกลงไปถึงกว่านั้นก็คือการตอบสนองที่มีต่อฮอบง ดูเหมือนทุกคนจะตื่นเต้นกว่าการได้เจอมุนรณยงเสียอีก

"เทพอัคคีฮอบง!"

"มือขวาของเทพมาร!"

"เทพผู้สร้างทะเลเพลิง!"

เหล่าผู้บริหารพากันเอ่ยฉายาของฮอบงออกมาเรื่อยๆ แม้ซอนยออุณจะไม่ค่อยเข้าใจสักเท่าไร แต่ก็รับรู้ได้ว่าฮอบงผู้เป็นมือขวาของเขาทำเรื่องดีๆ เอาไว้มากมายหลังจากเขาหายตัวไป จนมีเรื่องเล่าเกี่ยวกับฮอบงเต็มไปหมด ถือเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงในหมู่สาวกแน่นอนว่าเรื่องที่โดดเด่นที่สุดก็คือการเป็นผู้ติดตามคนแรกของเขา

"อะแฮ่ม"

ตอนแรกการได้พบปะกับสาวกพรรคมารสวรรณครุ่นหลังทำให้ฮอบงรู้สึกประหม่าอยู่บ้าง แต่ตอนนี้เขากลับยึดดอกไม้ผ้าย

ก็ยังดีกว่าบงบง

เพราะได้ยินคำเรียกที่น่าตกใจที่สุดมาแล้ว ซอนยออุณจึงไม่ค่อย

ตกใจเท่าไร ดูจากวรยุทธ์ของฮอบบงที่ก้าวหน้าจนน่าตกใจก็พอจะเข้าใจได้ว่า
เพราะเหตุใดจึงได้ฉายาเหล่านั้นมา

โอ้โฮ

พีม็กฮอนมองฮอบบงอย่างปลาบปลื้ม เพราะฮอบบงมีชื่อเสียงจาก
วิชากระบี่เงาฆ่าตายซึ่งเป็นวรยุทธ์ของพรรคกระบี่มาช้านาน เมื่อได้เจอกับ
ผู้เป็นตำนานแห่งวิชานี้ย่อมต้องแสดงปฏิกิริยาเช่นนี้ออกมา

"ฮอบบง"

"ขอรับ ท่านประมุข!"

"พีม็กฮอนเป็นทายาทพรรคกระบี่มาช้านานนะ"

"อ้อ! จั๊นหรือขอรับ"

"ให้เขาเป็นผู้ช่วยเจ้าแล้วกัน"

"ขอรับ ท่านประมุข"

คำพูดของซอนยอฮุนทำให้พีม็กฮอนทชุดลงหมอบคารวะแทบพื้น

"ชะ...ขอบพระคุณในความกรุณาของท่านมารสวรค์เป็นอย่างมาก
เลยครับ!"

ดูจากใบหน้าที่เห่อแดงและดวงตาแดงระเรื่อก็รับรู้ได้ว่าเขาดีใจจริงๆ
หลังจากประเดิมด้วยการแนะนำฮอบบงและมุนรันยองจนภายในห้องประชุม
เต็มไปด้วยความอบอุ่นแล้ว ซอนยอฮุนก็เข้าเรื่อง ทุกคนจึงหันมาสนใจเขา

"ตอนนี้ได้เวลาแล้ว"

"เวลาอะไรหรือครับ"

ซอนยอฮุนตอบคำถามของซอนยูจังกี่เสียบบ่อยถาม

"ข้าจัดการฝ่ายที่เหลือเรียบร้อยแล้ว ตอนนี้ถึงเวลารวบรวมสาวก
ที่กระจัดกระจายให้เป็นหนึ่งเดียว"

"หา? จัดการกับฝ่ายที่เหลือเรียบร้อยแล้ว..."

"ถามเพราะไม่รู้รี"

คำถามนั้นทำให้ดวงตาของซอนยู่จ้งสั่นไหว เขาได้ยืนยันว่าฝ่ายของซอนยู่ของซึ่งเป็นหนึ่งในสามฝ่ายของพรรคมารล่มสลายลงภายในเวลาเพียงยี่สิบนาที แต่หากเป็นไปตามคำพูดของซอนยอฮุนเมื่อครู่ฝ่ายซอนอูกยงที่เหลืออยู่ก็ถูกจัดการไปแล้วเช่นกัน ซอนยู่จ้งสุดลมหายใจแล้วเอ่ยถามว่า

"เอ่อ...ผมขอถามอะไรท่านบรรพบุรุษอย่างหนึ่งได้ไหมครับ"

"ว่ามา"

"ผู้จัดการซอนอูกยงเป็นยังไงบ้างครับ"

"เจ้าน่าจะรู้โทษของการแอบอ้างเป็นมาสสุวรรณค์นะ"

ไม่ใช่แค่ซอนยู่จ้งเท่านั้น แต่ผู้บริหารทั้งหมดต่างตกตะลึงจนห้องประชุมเงียบกริบ แม้แต่ซอนอูกยงก็สิ้นชีพ ในเมื่อหัวหน้าของสองในสามฝ่ายที่แย่งชิงตำแหน่งประมุขตายไปแล้ว...

ละ...เหลือฉันคนเดียวหรือ

ตอนนี้ผู้สมคบคิดเป็นประมุขจึงเหลือซอนยู่จ้งเพียงคนเดียว และยังหมายความว่าความขัดแย้งของทั้งสามฝ่ายที่ดำเนินต่อเนื่องมายาวยี่สิบเจ็ดปีได้จบลงแล้ว

แค่ไม่กี่วัน...ช่างน่าอัศจรรย์ใจนัก

พวกเขาต่อสู้กันมานาน แต่ไม่มีความก้าวหน้าใดๆ เกิดขึ้นเลย ทว่าตอนนี้ทุกอย่างกลับถูกจัดการอย่างง่ายดาย

นี่คงเป็น...พลังของผู้แข็งแกร่งสินะ

ซอนยอฮุนทำให้พวกเขาเห็นว่าความเหนือกว่านั้นทำอะไรได้มากแค่ไหน เมื่อตระหนักรู้เรื่องนี้เขาก็เข้าใจแล้วว่าเพราะเหตุใดซอนยอฮุนจึงบอกว่าเขาขาดคุณสมบัติที่จะขึ้นเป็นประมุข

ฉันมันไม่ได้เรื่องเลย

หากเป็นก่อนเจอซอนยอฮุน เขาคงดีใจในผลลัพธ์นี้ แต่ตอนนี้

เขากลับอับอายมากกว่า เพราะทุกอย่างถูกแก้ไขด้วยความเด็ดขาดของ
ซอนยอฮุน ไม่ใช่พลังอำนาจของตน เขาจึงนึกตำหนิตัวเอง

ดู้บ!

ซอนยู่จังกูกเขาลงและพูดกับซอนยอฮุนว่า

"ท่านบรรพบุรุษ...ผมรู้สึกอับอายยิ่งนัก เรื่องทั้งหมดทำให้ผมตระหนัก
แล้วว่าความสามารถของผมนั้นอ่อนด้อยเพียงใด"

ซอนยู่จังกูก้มหน้าลงพร้อมน้ำตาคลอเบ้า ภายในห้องประชุมมีเพียง
ความเงียบ เมื่อผู้นำตระหนักถึงความอ่อนด้อยด้วยตัวเองและเลือก
ยอมรับมัน เหล่าผู้บริหารจึงรู้สึกสะเทือนใจ ซอนยอฮุนพลันเอ่ยปาก

"ยังดี"

"ครับ?"

"ข้าคิดไว้ว่าหากเจ้าแสดงความดีใจขึ้นมาแม้เพียงนิดเดียว ข้าก็จะ
จัดการเจ้าเหมือนกัน"

!?

พอได้ยินคำพูดของซอนยอฮุน หัวใจของซอนยู่จังกูก็ร่วงหล่น หากเป็น
คนอื่นพูดเขาคงไม่รู้สึกอะไร แต่ซอนยอฮุนไม่มีทางพูดเล่นอย่างแน่นอน
ทำเอาเขาเหงื่อตกเลยทีเดียว

แกรก!

เขาก็มหันหน้าคุกเข่าอยู่บนพื้น แต่หูกกลับได้ยินเสียงคล้ายโลหะ
กระทบกัน พอเงยหน้าขึ้นดูก็เห็นว่าซอนยอฮุนถือกระบี่มารสวรค์อยู่

กระบี่มารสวรค์

คำพูดเมื่อครู่ทำให้ซอนยู่จังกูกลัวอยู่เป็นทุน พอเห็นแบบนี้จึงสะดุ้ง
ขึ้นมา เพราะคิดว่ากระบี่มารสวรค์กำลังจะเสียบทะลุหน้าผากของตน

ทว่า...

"ข้าหวังว่าเจ้าจะตระหนักในตนเองต่อไปเรื่อยๆ เมื่อใดที่รู้ตัวว่า

ตนเองมีความสามารถไม่พอ เมื่อนั้นก็ลงมาจากตำแหน่ง"

"ตะ...ตำแหน่งไหนหรือครับ"

วืบ!

"ฮะ"

ซอนยออุณให้ปลายกระบี่มารสวรรณคดีอันเปล่งประกายแตะลงบนหัวเขาแล้วพุดด้วยน้ำเสียงน่าเกรงขาม

"ข้า ซอนยออุณประมุขคนที่สี่สิบสี่และมารสวรรณคดีคนที่สองแห่งพรรคมารสวรรณคดี ขอแต่งตั้งซอนยออุณผู้สืบทอดสายเลือดตระกูลซอนที่ยิ่งใหญ่ให้เป็นรองประมุข"

마신강림 4
Mashin Ganglim 4

นาโนมาชิน ภาค มารสวรค์ข้ามเวลา 4
한중월야 Han Jung Wol Ya เขียน
ภัททิรา แปล

จำนวน 376 หน้า
ราคา 439 บาท

MASHIN GANGLIM 4
By Han Jung Wol Ya
Copyright © 2018, Han Jung Wol Ya
Thai Translation Copyright © 2024, JAMSAI PUBLISHING CO., LTD.
All rights reserved.
Thai translation rights arranged with Han Jung Wol Ya c/o MUNPIA

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3224-4

ภาพประกอบ 竹官

จัดพิมพ์โดย
สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.enter-books.com
editor@enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

ขออนุญาตรวมสาวกพรหมมาสวรรค์กลับมาเป็นหนึ่งได้สำเร็จ
กว่าการรวบรวมบริษัททั้งหมดยังต้องใช้เวลาและกำลังทรัพย์อีกมหาศาล
เรื่องนี้ฟังสมาคมจอมยุทธ์คงไม่ค่อยทำ และต้องรีบเข้าจัดวางเดิมกำลังแน่
ในเมื่อความแข็งแกร่งเพียงอย่างเดียวไม่ใช่คำตอบของยุคนี้

ขออนุญาตจึงต้องออกหาพันธมิตรใหม่

นั่นคือกระทรวงกลาโหม!

แต่ขณะนี้ไม่ได้มีแค่พรหมมาสวรรค์ที่อยากจับมือกับกระทรวงกลาโหม

การประลองฝีมือเพื่อพิสูจน์ความแข็งแกร่งจึงเกิดขึ้น

นั่นทำให้ขออนุญาตได้พบยอดฝีมือจากแดนไกลผู้ครอบครองพลังที่เขาไม่รู้จัก

นั่นคือปรมาจารย์จักรจากอินเดีย ผู้ใช้พลังแห่งจักรวาล!

เข้าสู่โลกจินตนาการ

ทดลองอ่าน

วรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-06-3224-4

9 786160 632244

ราคา 439 บาท

www.enter-books.com